

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko Gminie N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. W jej ocenie ma ona wynikać stąd, że nie sposób zaakceptować, iż powodowi należy się wynagrodzenie, ponieważ wykonał prace wiedząc

o wadach dokumentacji projektowej, w sposób powodujący naruszenie przepisów techniczno-budowlanych, sztuki budowlanej, uzasadnionych interesów osób trzecich (osób korzystających z parkingów spółdzielni mieszkaniowej) oraz tym, że obiekt nie spełnia celu społeczno-gospodarczego. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Jak trafnie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd II instancji, pozwana nie odstąpiła skutecznie od zawartej z powodem umowy. Oznacza to, że umowa w przewidzianym kształcie wiązała strony, zatem powód nie tylko miał prawo, lecz również obowiązek wykonać prace zgodnie z umową. Nie ulega przy tym wątpliwości, że problem wady projektu leżał po stronie pozwanej i to ona powinna go rozwiązać. Nie można przy tym wspierać działań podejmowanych przez pozwaną, a zmierzających do wymuszenia wykonania dodatkowych prac przez powoda według cen zgodnych z wolą pozwanej – skoro prac tych nie obejmował wcześniejszy przetarg i umowa, to cena mogła być swobodnie negocjowana (powód proponował średnie ceny S., co świadczy o tym, że nie zamierzał wykorzystać położenia pozwanej w sposób nieuczciwy). W tym stanie rzeczy, o ile oczywiście można polemizować z przyjętą przez Sąd II instancji interpretacją przepisów prawa i jego zastosowaniem, niewątpliwie zaskarżone orzeczenie nie jest oczywiście nieprawidłowe i nie dowodzi oczywiście nieprawidłowego wyłożenia lub zastosowania prawa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.